

NEDERLANDSE EDITIE

NISHA J. TULI

STORM BREAKER

DE FONTEIN

Mijn verloofde stinkt naar zweetvoeten. Knox slaat zijn arm om mijn nek en trekt me dicht naar zich toe, waardoor ik struikel. Mijn handen knallen tegen zijn borst om te voorkomen dat ik omval en ik adem nog een vleug van de zure geur in. Ik herken die geur, het is de gekookte koolstoofpot die ze op de tunnelmarkten onder de straten van Nieuw Manhattan verkopen. Hij moet vandaag een bezoekje aan het ondergrondse hebben gebracht. Even douchen zou prettig zijn geweest.

Knox heeft mijn gestruikel niet door. Hij heft zijn glas en buldert: 'Op onze laatste vrije nacht!'

Als reactie klinkt een gejuich, dan gooit hij zijn hoofd achterover en neemt een grote slok van zijn drankje.

Buiten loeit de wind en wij staan vijftig verdiepingen hoog, in het uitgestrekte appartement dat eigendom is van Trey Arden, de vader van Knox. De muren van de enorme woonkamer bestaan uit extra verstevigde ramen die van de vloer tot het plafond lopen. De woonkamer zelf staat vol met roomwit, rijkelijk versierd meubilair en gouden tafels. Zijn moeder staat alleen maar doorzichtige drankjes toe, want stel je voor dat er ergens vlekken op komen.

Ik vergeet het feestje dat Knox in de derde klas gaf nooit meer. Iemand had het briljante idee gehad om een gejatte fles rode ka-neeldrank mee naar binnen te smokkelen en die rond te laten gaan. De dop had er niet goed op gezeten en... nou, ik denk dat ik mevrouw Arden nog nooit zo hard heb horen gillen.

De herinneringen aan die dag zijn inmiddels al lang weggepoetst. De roomwitte, met zijdebrokaat bedekte muren zijn nog even wit en de kristallen kroonluchters zetten ons in een warm, geel licht.

Alle kinderen van de Fiamma Gemeenschap uit ons jaar zijn hier, gekleed in hun sprankelendste uitgaansoutfits, waaronder korte rokjes en afgeknipte topjes waarmee ze met hun strakke jonge lijven pronken en eindeloos veel blote huid laten zien. De middelbare-schooltijd is voorbij, we gaan naar de universiteit. Zodra we ons morgenochtend bij Amery Academie melden, zijn we er klaar voor om aan het volgende hoofdstuk van ons leven te beginnen.

Naar die dag kijk ik al heel lang uit.

Mijn blik valt op mijn beste vriendin Trinity, die aan de andere kant van de kamer staat en net een grote slok van haar drankje neemt. Dan slaat ze haar armen om de hals van haar vriendje en ze beginnen elkaar heftig te zoenen, hun lichamen stijf tegen elkaar aan gedrukt. Ze worden voortgestuwd door de geladen sfeer die in de lucht hangt, en hebben zichzelf stevig wat moed ingedronken.

Er drukt iets op mijn borst. Ik ben niet jaloers. Ik vind het geweldig dat Trin iemand heeft gevonden die zo gek op haar is als Edward is. Ik gun haar het allerbeste. Maar als Bethany Fawkes aan de andere kant dichterbij schuifelt en zich tegen Knox aandrukt, gaat mijn blik weer naar Trinity en Edward en ik kan er niets aan doen, maar ik wil ook wat zij samen hebben.

Knox trekt me dichter tegen zich aan en duwt dan zijn beker in mijn gezicht. 'Neem een slok, Poet.'

Ik ga bijna over mijn nek van de sterke geur die van het drankje af komt en dat gebrouwen is door de Legen, het ondergrondse volk van Nieuw Manhattan. Het is spotgoedkop en knalt er stevig in. Nee, dankjewel. Mijn lievelingsdrankje smaakt niet naar terpentijn.

Ik duw zijn hand weg. Op datzelfde moment buigt hij zich naar voren en drukt zijn open mond tegen mijn slaap aan, alsof hij een hap van mijn haar wil nemen. Zijn warme, verschaalde adem laat me sidderen, en niet op een fijne manier. Die tijd is al lang voorbij.

‘Hou op,’ snauw ik en ik probeer me uit zijn nekklem te bevrijden.

Knox Arden. Het mannelijke matras van Nieuw Manhattan. Mijn verloofde. Zéker geen vrijwillige keuze.

Het lukt me om me los te maken uit zijn greep, waarbij ik het elastiekje dat mijn haren bijeenhoudt moet opofferen.

Knox is in alle opzichten aantrekkelijk. Hoge jukbeenderen. Een krachtige kaaklijn. Lang met een strak kontje maar toch ook met een gespierd bovenlijf en platinablond haar waarin fel paarse plukjes zitten. Zijn mouwloze witte T-shirt zit strak om zijn borstkas en hij heeft een bloesje op zijn lichte huid. Zijn zwarte leren laarzen zijn zwaarghevend er is geen twijfel over mogelijk dat hij ze heeft gekocht van een Speurder. Voor families zoals de onze is het gemakkelijk om aan nieuwe kleren te komen, maar er kleeft een bepaald cachet aan je ‘sjofel kleden’ in zeldzame en dure vondsten die op een van de marktjes buiten de stad zijn gekocht.

‘Poet,’ jengelt hij terwijl ik mijn haren weer in een staart bind. Dan draai ik me om en maak aanstalten om weg te lopen. Mijn schouders naar achteren en mijn kin in de lucht. ‘Poet, kom terug! Je doet raar.’

Raar.

Hij heeft geen ongelijk.

Telkens als er een storm op komst is, doe ik absoluut raar.

‘Ieuw,’ zegt Trinity als ik langs haar loop. Ze houdt me tegen en haakt haar arm door de mijne. ‘Niet te geloven dat Bethany zichzelf zo tegen hem aanwrijft. Iedereen weet dat jullie gaan trouwen nadat we geslaagd zijn.’ Ze praat zachter. ‘Ook al wil jij dat niet, maar dat weet zij niet.’

Haar woorden klauwen zich een weg in mijn borst terwijl we samen naar Knox kijken. Bethany hangt nu helemaal om hem heen en zijn hand glijdt omhoog over haar blote bovenbeen. Zijn lippen heeft hij tegen haar kaak gedrukt. Drie andere meiden hangen ook al om hem heen en draperen zich als golvende stukken zijde om

hem heen. Het lijkt wel alsof zijn aanwezigheid alleen al hun armen en benen slapjes maakt.

Ik probeer het ze niet kwalijk te nemen. Dicht bij de juiste man zijn betekent in ons Huis veiligheid en dat kan je alles waard zijn.

‘Wil je dat ik haar in elkaar sla?’ vraagt Trinity. Haar met sproeten bedekte bleke wangen zijn rood van de woede die ze namens mij voelt. Ze is *petite*, ik ben gemiddeld qua lengte en ze is een halve kop kleiner dan ik ben, al komt dat alleen omdat ze nu hoge hakken aanheeft. Ze draagt een strak wit jurkje dat nauw aansluit om haar rondingen en een ketting van sprankelde amethyst. Haar pony valt voor haar ogen en in haar haren zitten donkerpaarse strepen die sterk afsteken tegen haar felle oranje lokken.

In de Gemeenschap is het helemaal in om je haar in verschillende kleuren paars te verven. Generaal Nyxia Sol is ermee begonnen door haar pikzwarte haren te kleuren met een enkele felpaarse lok aan de voorkant. Het is dezelfde kleur als die van de wolkbreuken die een Tyrische Storm aankondigen, vernoemd naar de speciale purperen kleur uit een keizerrijk uit de oudheid.

Mijn eigen haar is zo dieppaars dat het bijna zwart lijkt en doorstreept met lichtere banen amethyst. Dat mijn haren niet geverfd zijn, is een geheim dat ik voor mezelf houd.

‘Neuh,’ zeg ik en ik richt mijn aandacht op Knox en zijn groupies. ‘Hij vraagt er zelf om. Als iemand klappen verdient, dan is hij het.’

‘Maar –’

Ik steek mijn hand op. ‘Het boeit me niet. Ze mag hem hebben.’

Achter me klinkt een minachtend lachje en als we ons omdraaien, zien we oppertrutten Winter Jenkins en Lacey Turner, allebei met een zuur gezicht.

‘Arme kleine Poet,’ begint Winter en ze draait een lok van haar kastanjebruine haar om haar vinger. ‘Het lukt haar maar niet om de aandacht van haar kerel vast te houden.’ Ze trekt een pruillip en Lacey barst in lachen uit. ‘Maak je maar geen zorgen,’ voegt Winter er met een knipoog aan toe. ‘Nadat jullie getrouwd zijn, zal ik er

wel voor zorgen dat hij altijd aan zijn trekken komt.’

‘Dat snap ik wel,’ kaats ik terug. ‘Aangezien de enige manier om dat stoffige, uitgedroogde gat te vullen, is om het bed in te duiken met de echtgenoot van een ander.’

Trinity snurkt zo hard van het lachen, dat het me verbaast dat er niet iets knapt in haar neus. Ze slaat een hand voor haar gezicht in een poging haar lachen in te houden. Dat lukt niet.

Winters mond valt ogen en Laceys ogen worden groot.

‘Hoe durf je?’ bijt Winter me toe.

‘Sodemieter op,’ sis ik terug.

Winter kijkt me met samengeknepen ogen aan, maar ik weet uit ervaring dat ze het lef niet heeft om iets te beginnen. Ze recht haar rug, puft verontwaardigd en volgt mijn advies op. Ze doet haar best om er zo waardig mogelijk uit te zien terwijl ze wegloopt.

Trinity grijpt mijn arm vast en hapt naar adem. Volgens mij heeft ze niet door hoe erg ik tril.

‘Mijn hemel, Poet,’ hijgt ze. ‘Ik kan niet geloven dat je dat hebt gezegd.’

Ik strijk de voorkant van mijn zwarte, korte glittertopje glad om het beven van mijn handen te verdoezelen. Ik trek een mondhoek op in een poging tot een glimlach, maar het voelt meer als een grimas. ‘Dat voelde eigenlijk wel heel lekker.’

‘Je bent zo stoer,’ zegt Trinity.

Onze aandacht verschuift opnieuw naar Knox. Winter en Lacey hebben hem inmiddels ook bereikt en van het korte gevoel van genoegdoening dat ik had, blijft niets meer over.

Edward duikt op achter Trinity. Hij heeft een nieuw glas drinken bij zich. Zijn blik volgt de onze en zijn zwarte haren vallen over zijn donkere, amandelvormige ogen. Hij kijkt me vol medeleven aan. ‘Je verdient beter dan dat.’ Hij zegt het zo oprecht dat ik een brok in mijn keel krijg.

Ik rol mijn schouders naar achteren en probeer de schaduw die Knox’ aanwezigheid altijd over me heen lijkt te werpen, van me af

te schudden. 'Nou, helaas zit ik met hem opgescheept.'

Mijn vader is de heerser van Huis Fiama, maar het leiderschap van ons Huis staat onder druk omdat er een onderlinge strijd woedt tussen onze machtigste families. Toen Knox en ik geboren werden, vormde mijn vader een bondgenootschap met de vader van Knox om zijn greep op de macht te versterken. Het maakte de weg vrij voor zijn huidige heerschappij en daarom is ons ophanden zijnde huwelijk sinds dat moment een vaststaand feit.

Ik heb me er, zover ik dat kan, bij neergelegd. Dit ben ik aan de stad verplicht. Omdat we allebei lid zijn van de Gemeenschap is onze verbintenis ook onderdeel van een groter plan om ons allemaal veilig te houden, onze buiken gevuld en om ons te beschermen tegen de dreigingen, zowel vanuit misstappen uit het verleden, als tegen de gevaren die ons op dit moment omringen.

Gelukkig heb ik nog drie jaar op de academie voordat ik er echt mee geconfronteerd ga worden.

Een lichtflits trekt mijn aandacht. Ik werp een blik uit het raam. Er steekt een krachtige wind op die de vloer onder onze voeten heel lichtjes omhoogtilt. Mijn handpalmen beginnen te jeuken en ik krab er gedachteloos aan.

Nieuw Manhattan heeft tientallen appartementencomplexen die eigendom zijn van de Gemeenschap en die tot hoog in de wolken reiken. De flats hebben de neiging om tijdens harde wind heen en weer te zwaaien, maar niemand trekt zich er wat van aan.

We zijn het gewend.

Weer een flits en de lucht wordt verlicht door een felle, ultraviolette gloed. Ik slik een snik weg terwijl de wolken overjagen en opzwellen tot enorme lila en indigo gekleurde massa's waarin flitsen knetteren. Heel binnenkort zullen ze exploderen in krachtige galvanische elektrochemische golven die bekendstaan als Vonk. Het zijn gekartelde stromen energie die zich in elke richting verspreiden en soms onze barrières die bescherming moeten bieden kapotslaan. Iedereen die erdoor wordt geraakt, sterft.

Er is een Tyrische Storm op komst, en die nadert snel.

De wind begint harder te waaien en ik ril.

Ik kan de stormen voelen.

We hebben twee minder voorkomende soorten: Smaragdstormen die stortbuien veroorzaken en Bloedstormen, waarbij dodelijk vuur naar beneden stort. Tyrische Stormen vormen een constante bedreiging, die staan altijd op het punt om in te slaan.

Ik krijg het steeds warmer en ik blijf aan mijn handen en armen krabben. Ook probeer ik zo goed mogelijk mijn ademhaling te reguleren nu ik steeds oppervlakkiger en gejaagder adem begin te halen. Het voelt alsof ik de grip op mezelf verlies. Alsof mijn huid te strak staat en open begint te splijten.

Dit is mijn vloek. Een last. Een test om te kijken of ik mijn verstand niet verlies.

En toch... Hier verlang ik ook naar.

Ik weet dat ik dat niet zou moeten doen. Ik weet dat dat me een monster maakt. Maar het is een verslaving die wacht op het moment om me kapot te maken.

Mijn ademhaling is gejaagd, mijn hartslag versneld en de storm buiten lijkt in mijn oren te schreeuwen. Iedereen in de kamer blijft gewoon onbezorgd kletsen en drinken. Ik weet bijna zeker dat ik de enige ben op wie de stormen zo'n effect hebben.

Als de purperen wolken beginnen te rollen, zoekt iedereen dekking in hun relatief veilige huizen. Onze enige echte bescherming komt van generaal Nyxia Sol en haar leger van Stormbrekers, die hun best doen om de stad te beschermen. Maar zelfs zij falen soms en de stormen zijn vaak onvoorspelbaar.

KNAL.

Er breekt een raam en iedereen begint te gillen terwijl de omgeving om ons heen oplicht en een felle neongloed over ons heen valt. Vanuit de vloer schiet een kleine plasmaboog omhoog en vormt een koepel, doorzichtig als een zeepbel en gevuld met scherpe flitsen pulserende energie.

De koepel blijft een seconde staan en knippert dan weer uit.

De wind jaagt de kamer in, laat servetjes vliegen en trekt aan haren en kleding. Mensen springen op. Ze morsen met hun drankjes, op zoek naar beschutting. Ze proberen te ontsnappen aan het glas en de scherpe brokstukken die op hen neerhagelen.

Trinity heeft haar arm nog altijd in de mijne gehaakt als ik opzij word geduwd. We knallen tegen een muur, mijn elleboog slaat er met een harde knal tegenaan. De pijn straalt door naar mijn schouder. Terwijl we heen en weer worden geslingerd, zoek ik automatisch naar Knox. Hoe dicht stond hij bij het raam? Een moment later zie ik hem aan de andere kant van de kamer staan. Hij veegt de splinters van zijn shirt en schudt zijn haren uit.

Mijn maag zit in de knoop want ik snap niet hoe ik me voel. Ik wil niet met hem trouwen, maar ik zou ook niet willen dat hij zo om het leven zou komen. Denk ik.

Het duurt even voordat het gekrijs tot me doordringt. Iemand anders heeft minder geluk gehad. Door een muur van bewegende lichamen, zie ik iemand op de grond liggen. De huid verkoold, niet meer dan een zwarte schil. De rook komt er in kleine, witte wolkjes vanaf.

Eén persoon zal morgen niet beginnen op Amery Academie.

Mijn maag keert zich om. Ik adem bibberend uit. De wolken flitsen nog een keer, ze zitten vol met steeds groter wordende lichtpunten. Als ik niet opschiet, mis ik het misschien nog.

In de kamer is het inmiddels chaos. Sommige mensen proberen zich dichterbij het lichaam te bewegen, anderen proberen er juist bij weg te komen. Ik baan mezelf een weg door de menigte, schuifel van open plek naar open plek tot ik bij de deur sta.

Dan kijk ik achterom. Eigenlijk zou ik op zo'n moment niet weg moeten gaan, maar iemand anders zal dit wel afhandelen. Voor dit soort incidenten hebben we Vegers en er staan sowieso al te veel mensen in de weg.

Nadat ik stilletjes ben weggeglipt, ren ik een aantal trappen op

en duw de deuren naar het penthouse van mijn ouders open, waar niemand blijkt te zijn. Ze moeten met hun vrienden naar een van hun favoriete protserige restaurants zijn gegaan. Dan hoef ik tenminste niet uit te leggen waarom ik nu al thuis ben.

Ik ga naar mijn slaapkamer, die er nog altijd hetzelfde uitziet als toen ik tien was, met witte lakens en kussens met ruches en een hemelbed. De meeste knuffels heb ik gelukkig weggegeven, al heb ik mijn lievelingsbeer, Teddy, wel bewaard. Hij zit op mijn kast en waakt over me. Hij geeft me nog altijd een veilig gevoel, ook al ben ik net negentien geworden.

Ik doe de deur op slot en schop mijn schoenen uit, dan loop ik voorzichtig op mijn tenen over het dikke, witte tapijt. Zelfs in mijn eigen huis probeer ik nooit te veel plek in te nemen. Zo dicht mogelijk tegen het raamkozijn gedrukt concentreer ik me op de plek in de verte waar generaal Sol staat te wachten. De wind jankt en laat het gebouw op z'n grondvesten schudden. Ik zie een figuur die zich gehaast over het plein ver beneden beweegt en druk een hand tegen het glas terwijl ik de persoon aanspoor om snel beschutting te zoeken.

Het volgende moment verlicht een nieuwe wolkuitbarsting de lucht. Strepen energie schieten omlaag en smelten samen om vervolgens de stoep te raken en af te ketsen tegen de bekende plasma-koepel. Die wordt groter en overspoelt de persoon in een hagelbui van Vonken. De persoon struikelt en valt voorover op de stoep. Dood.

Ik slik een geluidloze snik weg, kijk op, en zie generaal Sol, omringd door paars licht. Ze staat boven op de Citadel, haar lange haar wappert in de wind. Ze staat te ver weg om alle details te onderscheiden, maar ik weet dat ze zoals gewoonlijk haar uniform draagt. Van top tot teen in nauwsluitend zwart leer met kleine knoepjes die langs de zijkant van haar laarzen lopen en banden die kriskras over haar uniform gaan en in een strik vastgemaakt zijn op haar rug.

Haar donkere silhouet toont hoe ze met haar armen gespreid

staat, haar gezicht omhooggekanteld, alsof ze zichzelf wil offeren aan de hemel. Vonken raken haar uitgestrekte handen en knetteren over haar lichaam, waardoor de felle plukken in haar haren kort verlicht worden.

Zij is de enige officiële Vonkvanger in Nieuw Manhattan. Eeuwen van leven in een wereld die geteisterd wordt door woeste elektromagnetische krachten heeft ertoe geleid dat mensen zoals zij geëvolueerd zijn en immuun zijn geworden voor de dodelijke effecten ervan. Ooit leefden er meer Vangers zoals zij bij de grenzen van onze wereld, maar doordat ze zo nauw in verbinding staan met de Vonk, werden ze gek of gewelddadig. Het bleek dat ze te gevaarlijk waren voor de samenleving.

Zonder generaal Sol zou alles verloren zijn.

Elke keer als het weer omslaat, snelt ze naar haar verhoging en vangt de stroom vanuit de storm op waarmee de generatoren van de stad worden opgeladen.

In de hemel barst opnieuw een wolk open, maar de generaal is erop voorbereid.

Ik kijk toe hoe ze de volgende flits opvangt en dan de vele gloeiende geleidingen aanraakt die haar in een cirkel omringen. Verderop in de stad gaan de lichten aan, het is een van de plaatsen waar ze de luxe van het altijd maar kunnen beschikken over elektriciteit niet kennen. Hier in een van de torens van Huis Fiama hebben we altijd stroom, althans, tot de generatoren leeg zijn. Maar het duurt nooit lang voordat er een volgende storm opsteekt.

Ik doe het raam open en zet me schrap tegen een windstoot. De wind trekt aan mijn haren als ik vooroverbuig en naar beneden kijk, naar de verlichte ramen van het appartement van de Ardens. Hier ben ik veilig, verscholen in de schaduwen. Ik reik naar voren en strek mijn vingers uit naar de hemel. Dan kijk ik omhoog, wachtend, hopend. De wind schuurt tegen mijn wangen en laat mijn ogen tranen, maar ik moet gewoon geduld hebben.

Dan komt het.

Nog een felle flits waardoor een uitbarsting van Vonken mijn kant uit schiet, het lijkt bijna alsof het in slow motion gebeurt. De flits raakt mijn handpalm en ik probeer diep in te ademen terwijl mijn lichaam de elektrische lading in zich opneemt. Een doorzichtige plasmakoepel neemt me in zich op terwijl de Vonk over mijn armen knettert, langs mijn schouders gaat en om mijn borst, heupen en benen cirkelt.

Mijn ogen vallen dicht en de elektriciteit schiet door mijn lichaam, kookt mijn organen, brandt in mijn longen en verschroeit mijn aderen. Mijn tanden klapperen en mijn gedachten vervormen en verstommen, maar ik houd vol en dwing mezelf de pijn te verbijten.

Ik weet nooit hoelang het duurt. Het voelt soms als uren, soms als jaren, maar in werkelijkheid passeert er amper een minuut of twee voordat ik mijn ogen weer kan openen. Mijn botten en huid zoemen. Mijn haarwortels en tanden doen pijn. De bubbel waarin ik zat is weg, maar ik tril nog altijd als ik naar beneden kijk en de paarse vonken over mijn kleren en huid zie dansen.

Ik wankel naar de spiegel om na te genieten van het effect. Het is alsof ik omringd ben door dansende vuurvliegjes. Alsof ik een fee ben uit een andere wereld. Dit is geen magie, maar zo voelt het wel.

Ik draai naar links en naar rechts en blijf kijken naar de vonken die langs mijn armen schieten en schitteren in mijn haar. Uiteindelijk wordt mijn ademhaling rustiger. Het beven stopt en de effecten van de intense trillingen nemen af. Wat overblijft is het gevoel van euforie waar ik zo naar verlang. Op dit moment zweef ik.

Telkens als ik dit doe, raak ik een stukje van mezelf kwijt. Ik kan het niet uitleggen, maar ik voel hoe er elke keer langzaam een klein stukje van iets fundamenteels van mezelf wordt weggehakt. Het is fout om dit te omarmen, maar dit tegenhouden voelt hetzelfde als besluiten om te stoppen met ademen.

Ik wou dat ik dit met iemand kon delen, maar dat kan niet. Integendeel zelfs, het gaat nog wel een paar uur duren voordat ik weer

toonbaar ben en dus ga ik weer terug naar het raam en kijk om de paar seconden weer naar de vonken.

Terwijl ik wacht, staar ik naar onze leider en haar ongelooflijke kracht.

Generaal Nyxia Sol is niet de enige nog levende Vonkvanger in Nieuw Manhattan. Maar dat is een geheim dat niemand mag weten.

De volgende ochtend lig ik in mijn bed. Ik staar naar mijn handen. Draai ze heen en weer. Ik ben weer normaal, voor zover dat kan. De lading van de storm is weggeëbd en ik glinster niet meer van de Vonk. De lading die nog over is, kan ik doven door de lichtpuntjes op mijn huid met mijn vingers dicht te knijpen, net zoals je dat kunt doen bij de nog nagloeïende asresten van een vuur. Toch laat ik ze liever branden. Ik houd zo lang mogelijk vast aan het gelukzalige gevoel. De lichtpuntjes verdwijnen sowieso zelf na een paar uur.

De lucht is opgeklaard en fel licht schijnt door mijn raam. Langzaam kom ik overeind, rol mijn schouders naar achteren, met het gevoel dat de Vonk nog onder mijn huid danst. Het duurt even voordat ik weer in het hier en nu geland ben, mijn hoofd blijft vol en mijn gedachten wazig.

Ik ben erachter gekomen dat ik gespannen en geïrriteerd raak als ik te lang geen 'shot' heb gehad. Het voelt alsof mijn vel te strak om me heen zit en ik kan niet anders dan aan het verlangen toegeven. Maar niemand mag er ooit achterkomen, dus heb ik geleerd creatief te zijn.

Mijn maag keert zich om. Op Amery Academie, waar ik continu omringd zal zijn door allemaal mensen, wordt het nog moeilijker om mijn geheimen te bewaren.

Ik ga op de rand van mijn bed zitten en laat mijn blik door mijn kleinemeisjeskamer gaan, die in het ochtendlicht nog frivoler en

frutseliger is. Ik weet niet waarom ik het interieur nooit een update heb gegeven. Misschien dat ik ergens wel dacht dat ik nooit zou hoeven opgroeien als ik maar altijd omringd zou zijn door mijn kleinemeisjesspullen.

Dan valt mijn blik op het uniform van Amery dat in mijn open kast hangt, en snap ik dat de tijd toch wel verdergaat, of ik dat nu wil of niet. Vandaag ga ik beginnen aan het volgende hoofdstuk van mijn leven. Het is nou ook weer niet zo dat mijn jeugd iets dierbaars was om te koesteren, of zo.

Nadat ik mezelf overeind heb gehesen, loop ik naar het raam en kijk naar het plein beneden. Wie het dan ook was die gisteravond is weggeflitst, zijn of haar resten zijn direct na de storm al opgeruimd door de Vegers.

Soms krijgen we een waarschuwing en soms komt de storm uit het niets. We zijn goed beschermd in onze Gemeenschapsappartementen, dankzij de goed bemande Stormtorens die op strategische plekken op daken in onze buurt zijn geplaatst. Maar zelfs dat geeft geen garanties, zoals wel blijkt uit het feit dat gisteravond iemand op het feestje is weggeflitst.

Er staan nog meer Stormtorens langs de stadsgrenzen, elk bemand door een groep Stormbrekers die jarenlange intensieve training hebben gehad. Als er een Tyrische Storm woedt, helpen zij de Vonk weg te leiden die generaal Sol niet kan gebruiken voor de generatoren. Dit doen ze met speciale stokken die de stroom afleiden van de stad naar de torens, waar de elektrische lading vervolgens veilig zijn weg naar de grond vindt.

Mijn telefoon licht op met een vroeg berichtje van Het Schild, onze driekoppige regering die bestaat uit twee kanseliers en generaal Sol. Het ronde embleem van dit triumviraat bestaat uit een schild dat is opgedeeld in kwarten die symbool staan voor de vier kwadranten, elk behorend bij een van de vier verschillende Huizen. Rondom het schild staat in gekrulde letters het motto van Nieuw Manhattan geschreven: Bescherm. Behoud. Bloei.

Elk apparaat in de stad wordt elke dag om precies halfnegen overgenomen voor precies zesenzeventig seconden, waarin we worden herinnerd aan de rol die de vier Huizen spelen in het bewaren van de vrede en de voorspoed van Nieuw Manhattan.

Eigenlijk zouden we nu alles wat we aan het doen zijn direct uit handen moeten laten vallen zodat we onze volledige aandacht bij de boodschap hebben. Ik ga dus maar even zitten en wacht plichtsgetrouw tot de boodschap is doorgegeven. Ik ben er zeker niet met mijn volle aandacht bij.

Zodra het bericht voorbij is, begint mijn telefoon te zoemen en zie ik dat ik berichten heb in onze groepsapp waar mijn vrienden Trinity, Silver Sato en Hazel Chopra in zitten. Ik laat mijn blik over de berichten glijden. Ze gaan vooral over wie gisteravond met wie heeft gezoend. Dan valt mijn oog op een bericht waardoor mijn hart een slag overslaat.

Hazel: zo onwerkelijk dat Bethany is weggeflitst

Er schieten allemaal berichten over het scherm. Ik houd mijn telefoon stevig vast en kijk ernaar. Mijn gedachten gaan terug naar het verkoolde lichaam op de vloer van het appartement van Knox en er trekt een rilling door me heen. Ik wil wel medelijden met haar hebben, maar een wraakzuchtig deel van mij heeft er moeite mee om dat te voelen. We zijn samen opgegroeid en toch kan ik me geen enkele keer herinneren dat ze iets aardigs tegen me heeft gezegd.

Ik laat mijn blik over de rest van de berichten gaan, maar het is alleen nog meer geklets over Bethany en haar misstappen. Het mag me dan wel niet interesseren dat ze dood is, maar ik hoef ook niet te genieten van andermans leed. Juist dat is iets waar mijn vader me maar al te graag op wijst als een van mijn zwaktes.

Met een zucht ga ik door de lijst met andere berichtjes. Ik heb er een paar van Knox, die zich afvraagt waar ik gisteravond naartoe ben verdwenen en of ik zo met hem richting Amery wil gaan. Ik

doe geen moeite te antwoorden. In plaats daarvan ga ik naar de badkamer en neem een snelle douche voordat ik mijn nette uniform aandoe voor de eerste schooldag. Het bestaat uit een getailleurde zwarte broek, hoge zwarte laarzen met kleine knoopjes aan de zijkanten, en een getailleurde zwarte jas met een hoge kraag en uitlopende taille. Op de borst staat een klein wapen dat een vlam moet voorstellen en aangeeft dat ik lid ben van Huis Fiamma.

Ik haal het brede, zilveren lint van het haakje en bind dat om mijn middel, dan steek ik een klein mes in mijn laars. Het is ter bescherming maar ook als herinnering aan mijn broer, die me leerde om het te gebruiken.

Ik loop naar de spiegel die boven de wastafel hangt en bekijk mijn lichtbruine huid en mijn zwart-paarse haar met de lichtere plukken erin. Toen ik zestien was begonnen mijn van nature zwarte lokken te verkleuren in deze verbazingwekkende kleurschakering. Instinctief wist ik toen al dat ik dat verborgen moest houden en ook dat geheim heb ik voor iedereen weten te bewaren. Het feit dat zo veel mensen hun haren verven zorgt ervoor dat dat gemakkelijk lukt. Ik weet zeker dat mijn haar te maken heeft met mijn andere geheim, alleen snap ik nog niet helemaal hoe dan precies.

Zachtjes raak ik het dunne, nauwelijks zichtbare litteken aan dat over mijn jukbeen loopt en dat ik te danken heb aan mijn vader. Hij heeft een opvliegend karakter, vooral als hij dronken is. Ik was zeven toen hij de verkiezing om het leiderschap verloor van Delta Aziz en hij was zijn mislukkingen aan het verzachten met whiskey toen ik hem in de weg liep. Drie jaar later zou mijn vader eindelijk de rol van leider krijgen, een rol die hij zo graag wilde hebben, en hoewel de fysieke wonden tegen die tijd allemaal geheeld waren en de meeste littekens ervan waren weggepoetst door een team van artsen, zijn de wonden vanbinnen nog altijd vers. Hij heeft me nooit meer in mijn gezicht geslagen, maar met de rest van mijn lichaam had hij vrij spel.

Ik breng wat make-up aan en verhuul zo het bewijs van mijn ver-

leden, dan gebruik ik zwarte eyeliner en mascara om mijn groene ogen, die ik ook te danken heb aan mijn vader, te accentueren. De meeste van mijn kleren zijn al naar mijn kamer op Amery gestuurd en het enige wat ik nog hoeft in te pakken is een doos met persoonlijke spullen.

Ik gooi er mijn favoriete deken in, nog wat extra kleding, skin-care, shampoo, nog meer haarproducten, en foto's van mij en Trinity en van mijn familie. Dan staar ik naar Teddy die op mijn kast zit. Ik kan de gedachte om hem achter te laten niet verdragen en dus gris ik hem snel mee en verstop hem in de doos onder een trui. De druk op mijn borst wordt direct minder. Als laatste doe ik het kettinkje om dat op mijn nachtkastje ligt. Dat is, op Teddy na dan, mijn waardevolste bezit. Aan een delicaat kettinkje hangt een klein gouden masker dat is bezet met amethisten. Het was iets wat mijn moeder me gaf nadat mijn vader me bijna had vermoord, alsof sieraden dat goed zouden kunnen maken. Toch draag ik het sindsdien elke dag.

Ik pak de doos op en draag die naar de woonkamer. Ik ben van plan om samen met mijn ouders te ontbijten en, nog belangrijker, om het nog een laatste, wanhopige keer met mijn vader te hebben over mijn toekomst.

Mijn laarzen piepen over de gladde, azuurblauwe tegels als ik de voordeur nader, waar ik mijn doos neerzet zodat een van onze personeelsleden die kan meenemen en snel kan afleveren bij Amery. Ik kan niet geloven dat dit mijn laatste dag is hier. Het complete appartement, dat helemaal in koningsblauw en zilver is ingericht, met muren van blauwe zijde en zilveren meubels, heeft nooit als thuis gevoeld. Maar toch...

Ik ga naar de woonkamer, waar fluwelen banken staan en marmeren tafels die vol liggen met handgemaakte dekens van mijn moeder, die ze heeft gemaakt van restjes gekleurde stof. De natuurlijke ontwerpen contrasteren enorm met de grandeur van de rest van de inrichting, maar haar kunst maakt haar gelukkig.

Als ik de hoek om loop, kijken mijn ouders op van de lange glazen tafel aan de andere kant van het penthouse.

‘Poet,’ zegt mijn vader en hij bekijkt me van top tot teen als ik dichterbij kom. Ik kan niet inschatten of hij trots is of achterdochtig. Misschien is hij het allebei een beetje. ‘Het is goed om je in Amery zwart en zilver te zien.’

Ik laat mijn kin iets zakken ten teken dat ik hem heb gehoord. Op het puntje van mijn tong ligt echter een onuitgesproken vraag. Al jaren hebben we ruzie over mijn wens om een Stormbreker te worden. Die discussie heeft hij uiteindelijk de nek omgedraaid met één gefluisterd dreigement dat daarna nog weken in mijn hoofd bleef rondspoken. Toen heb ik het opgegeven, voor even dan.

Ik ga op mijn gebruikelijke plek zitten naast mijn moeder en heb me net in de wit gestoffeerde stoel genesteld als onze kok slash dienstmeid de keuken uit stormt. Cara zet een bord met kaas en gezouten vlees, en een kommetje fruit voor me neer.

Onze kassen en schuren van meerdere verdiepingen hoog staan op het zuidelijke puntje van het eiland, op een plek die ooit bekendstond als Wall Street. Van daaruit wordt de productie en verdeling van het eten zorgvuldig gemonitord en gecontroleerd door Huis Tera, een van de andere vier huizen van Nieuw Manhattan die de bovenste laag van de Gemeenschap vormen.

Dankzij de zorgvuldig afgestelde temperatuur en luchtvochtigheid in de kassen leveren ze ons dierlijke producten, fruit en groentes die ooit voorkwamen op plekken die nu niet meer bestaan. Dit waren dingen waar mensen tijdens de periode van de Opwarming in overvloed van genoten. Het was de tijd waarin de mensheid hun planeet behandelde alsof die er alleen was om hen te dienen, tot extreem weer en overstromingen bijna iedereen van het aardoppervlak wegvaagden.

Nadat Cara me een kop koffie heeft ingeschonken, haast ze zich terug naar de keuken en eet ik in stilte, samen met mijn ouders. Mijn vader scrollt op zijn tablet, die is zonder twijfel het nieuws van

vanochtend aan het lezen. ‘Verdomde Legen hebben vannacht rellen geschopt,’ mompelt hij in zichzelf. ‘Dit is al de derde keer deze maand. Mag wel wat extra Wachters gaan rekruteren.’

Huis Fiamma is verantwoordelijk voor de beveiliging binnen de grenzen van Nieuw Manhattan en leidt het interne politiekorps, dat simpelweg de ‘Patrouille’ wordt genoemd. Mijn vader gelooft dat ‘angst’ de grootste vijand van de Gemeenschap is. Angst voor mensen die weigeren zich aan onze wetten te houden, die enkel doen wat goed voor henzelf is en niet denken aan het gemeenschappelijk belang. Voordat mijn vader negen jaar geleden de rol van leider van Huis Fiamma overnam, zorgden de constante rellen en plunderingen ervoor dat onze stad op het randje van de afgrond stond. Maar waar zijn voorgangers faalden, zegevierde hij door allerlei veiligheidsmaatregelen te implementeren, waaronder een strenge avondklok, verhoogde patrouilles en op elke hoek van de straat bewakingscamera’s.

Terwijl mijn vader verder leest, wordt de frons tussen zijn wenkbrauwen dieper. Hij mompelt iets over dat Cameron Jenkins een lul is en klokt dan agressief zijn koffie naar binnen.

‘Ben je er helemaal klaar voor? Zin in?’ vraagt mijn moeder, Sarah Graves.

Haar donkere haren zijn voor de helft in een knot opgestoken die versierd is met een enkele dikke strook indigoblauw, de rest van haar haar valt in krullen over haar schouders. Om haar donkere ogen heeft ze zwarte eyeliner, bordeauxrode blush geeft haar bruine huid een warme gloed, en haar ruimvallende oranje jurk en gouden sandalen zitten als gegoten. Zoals altijd ziet ze er beeldschoon uit.

‘Tuurlijk,’ antwoord ik en ik neem een slokje van mijn zwarte koffie. Ik heb er zin in. En ik ben zenuwachtig. En bang. Gooi een dartpijl naar een bord vol emoties en waarschijnlijk voel ik de emotie waar de pijl willekeurig landt. Ik kan niet wachten op de feesten en de nieuwe vriendschappen. Het plezier en zelfs het harde werken.

Op dat moment kijkt mijn vader op van zijn scherm en ik on-

derdruk de neiging om in elkaar te krimpen. Grady Graves is een imponerende man die er met een blik voor kan zorgen dat ik vanbinnen week word van angst.

‘Kan dat ook wat enthousiaster?’ vraagt hij. Zijn golvende zwarte haar is glad naar achteren gekamd, weg van zijn bleke, rechthoekige gezicht, waardoor zijn felle groene ogen goed zichtbaar zijn. Hij houdt zich niet bezig met onzin zoals de nieuwste haarmode. Zijn woorden, niet de mijne.

Hij draagt een kraakwit overhemd en een gestreken, grijze pantalon. Zijn rol als leider bestaat uit een aaneenschakeling van verplichtingen en taken die hem bezighouden en waardoor hij ongeveer negentig procent van de tijd gestrest is.

Als ik misschien Stormbreker zou mogen worden...

Ik denk het. Het lukt me niet om het ook hardop te zeggen. En dus dwing ik mezelf stralend te glimlachen.

Zijn blik op mij vernauwt zich. Hij blijft me strak aankijken terwijl hij zijn vork pakt en er een stuk van het worstje op zijn bord aanprikt. ‘Poet,’ begint hij en ik ken die toon. Het is de toon die hij gebruikt om te zeggen hoe teleurgesteld hij in me is. Of die hij inzet om me eraan te herinneren wat er van mij verwacht wordt. Alsof ik dat ooit zal kunnen vergeten.

Hij kauwt op zijn vlees en houdt mijn blik gevangen terwijl ik wacht tot het mijn beurt is om iets te mogen zeggen. ‘Toen ik afstudeerde, behoorde ik tot de top van mijn klas,’ zegt hij uiteindelijk, zijn mantra voor de duizendste keer herhalend. ‘Ik was de studentenleider van Huis Fiamma. Mijn schoolresultaten hebben ze tentoongesteld in de ontvangsthal van de school.’

Ik adem diep in om mezelf schrap te zetten. ‘Ja,’ antwoord ik, hoewel dat eigenlijk helemaal geen antwoord is.

‘Ik verwacht dat je de Graves-naam eer aandoet,’ gaat hij verder. ‘Je hebt maar drie jaar. Drie jaar en dan trouw je met Knox en voeg je je bij de andere vrouwen uit de Gemeenschap. Zonder zoon is het aan jou om onze familielijn voort te zetten.’

Ik klem mijn tanden op elkaar terwijl hij me blijft aankijken. Hij had een zoon. Iemand die de trotse Graves-lijn zou kunnen voortzetten. Mijn broer, Raine, was tweeëntwintig toen een Solitaire roversbende hem drie jaar geleden vermoordde tijdens zijn dienst op een Stormtoren.

Solitairen leven in de onbewoonbare wildernis en moerassen die bekendstaan als 'de Woestenijs'. Het is ze verboden de stad te betreden, hoewel ze vaak genoeg proberen onze grenzen over te gaan om voorraden te stelen en voor oproer te zorgen. Stormbrekers beschermen ons niet alleen tegen de Vonk, maar zijn er samen met de Stormwacht ook verantwoordelijk voor om te voorkomen dat Solitairen Nieuw Manhattan binnendringen.

Mijn broer was een Breker, of, broer... Technisch gezien was Raine mijn neef. Zijn moeder was de zus van mijn vader. Zij werd verliefd op een Solitaire die haar vervolgens vermoordde, waardoor de zoon die ze achterliet moest worden opgevoed door mijn ouders. Toch was Raine mijn broer in alle opzichten die ertoe deden.

Ik zou graag willen geloven dat mijn vader niet wil dat ik me bij de Stormwacht aansluit omdat hij bezorgd is dat ik hetzelfde lot tref als Raine. Dat is wellicht deels het geval, maar ik weet dat zijn terughoudendheid veel meer te maken heeft met het feit dat hij de macht over me wil houden.

Raines dood liet een gapend gat achter in onze familie, en die wond is eigenlijk nooit echt geheeld.

Ik werp een blik op mijn moeder, die een neutrale uitdrukking op haar gezicht blijft houden. Langzaam draait ze mijn kant op, legt zachtjes haar hand op mijn pols en geeft me een kneepje. 'Je vader wil alleen maar het beste voor je,' zegt ze en mijn hart breekt. Ik verwacht heus niet dat ze voor me op zou komen, maar dat betekent niet dat de teleurstelling daardoor minder is.

'Pap, als ik nou alleen maar –' begin ik, maar hij steekt zijn hand op ten teken dat ik moet zwijgen. Hij weet al precies welke vraag ik wil stellen.

‘Poet,’ begint hij en de waarschuwing die doorklinkt in zijn stem, zorgt ervoor dat ik stilval.

Ik leg een stukje geroosterd brood terug op mijn bord en schuif mijn handen onder mijn bovenbenen in een poging te verhullen hoe erg ze beven. Maar niets ontgaat hem en zijn blik vernauwt zich op hetzelfde moment waarop zijn mond in een grimas vertrekt.

Ik adem diep in en dwing mezelf om weer te eten, om net te doen alsof hij me niet bang maakt. Toch smaakt elke hap naar nat karton. Mijn vader haat niets erger dan zwakte en in zijn aanwezigheid ben ik altijd zwak.

We zeggen allebei niets meer.

Een paar minuten lang komt het enige geluid in de kamer van mijn vaders vork die over zijn bord schraapt en de zachte slokjes die mijn moeder van haar koffie nipt. Ik begin sneller te kauwen en herinner mezelf eraan dat ik hem wellicht kan laten zien dat ik voorbestemd ben voor een leven als Stormbreker als ik maar keihard mijn best doe en een keurige Huis Fiamma-student zal zijn.

Alleen leden van de Gemeenschap mogen zich aansluiten bij de Stormwachters, dus technisch gezien kan hij me niet tegenhouden om me aan te melden voor de training als rekrut. Ik moet alleen een manier vinden om dat voor hem verborgen te houden tot het voor hem te laat is om er nog iets aan te veranderen.

Het is geen geweldig plan, maar een betere optie is er voorlopig niet.

Tevreden knikt hij me toe en veegt dan verder over het scherm van zijn tablet.

Ik knabbel aan een stukje fruit en mijn blik dwaalt af naar het raam. Vanaf deze hoogte kan ik mijlenver de verte in kijken. De watergangen die ons eiland omringen strekken zich uit over vlak land, waar op een doolhof aan verhoogde platformen honderden bedrijfspanden en huizen staan waar de servicemedewerkers van de stad wonen. Ze worden ‘Kamrads’ genoemd en baten de verschillende winkeltjes uit of werken als monteur, huishoudelijke hulp,

kok of in de onderste rangen als Patrouillemedewerker.

Ik kijk op mijn horloge en vraag of ik van tafel mag. 'Trinity komt me zo ophalen,' kondig ik aan.

Mijn moeder kijkt me aan en haar grote, donkere ogen staan vol tranen. Mijn ouders beweerden dat ze te druk waren om me vandaag naar de academie te brengen en ik probeer me daardoor niet te laten kwetsen.

'Ik ga je zo erg missen,' zegt ze en ze pakt mijn hand. 'Beloof me dat je wel zult bellen? En dat je af en toe langskomt?'

'Ja, mam, natuurlijk.' Ik buig voorover om haar een zoen op haar wang te geven en ruik haar bekende geur van honing en munt. Dan schuif ik mijn stoel terug onder de tafel en knik naar mijn vader. 'Meneer,' zeg ik.

Hij laat zijn blik over me heen glijden. 'Voordat je weggaat, je weet dat ik op je reken, hè?' zegt hij. 'En ik verwacht dat je je brand-schone reputatie behoudt voordat je gaat trouwen. Ik wil niet dat er over je geroddeld wordt.'

Fronsend probeer ik uit te vogelen wat hij hier nu precies mee bedoelt.

'Poet,' benadrukt mijn vader. 'Je bewaart jezelf voor Knox.'

Mezelf bewaren? Ik stik bijna in mijn eigen tong als tot me doordringt waar hij op doelt.

'Sorry? Hij is degene die fucking in alles met twee benen zijn pik ste--'

Een hard gerinkel doorklieft mijn woorden. Mijn vader slaat zo hard met zijn hand op de tafel dat de glazen ervan trillen. Ik krimp ineen en mijn moeder springt op. Mijn hart slaat tegen mijn ribben. Een beker valt van tafel en spat met zo'n explosieve kracht uiteen op de tegels dat het geluid door de kamer echoot, net zo dreigend als de actie bedoeld is.

Ik zie zijn handen in mijn nachtmerries.

Ik hoor zijn voetstappen in het donker.

'Taalgebruik,' bijt mijn vader me toe. Hij trilt dusdanig van woe-

de dat een lok van zijn zwarte haar voor zijn ogen valt.

Ik bal mijn handen tot vuisten. Mijn nagels graven in mijn handpalmen. Ik knik langzaam.

‘Begrepen?’ vraagt hij.

Nee, fucking niet begrepen.

Toen ik jonger was, verafgoodde ik Knox. Ik vond hem beeldschoon en kon mijn geluk niet op. Maar toen we ouder werden, werd hij steeds arroganter en egoïstischer en verloor ik alle respect voor hem. Misschien gebeurde dat wel toen hij erachter kwam hoe gek hij zelf op zijn pik was.

Ik slik mijn verontwaardiging weg. ‘Ja.’

In mijn vaders ogen flitst een bevredigende emotie en het deel van mij dat zich geen nul voelt, wil naar hem toestappen en hem een klap op zijn bek geven. Ik werp een blik op mijn moeder, die onze interactie met grote schrikogen observeert. Ook zij is hier schuldig aan. Verzette ze zich maar een keer tegen hem.

Er wordt op de deur geklopt en ik bedank Trinity in stilte voor haar geweldige timing.

‘Geniet ervan,’ zegt mijn vader. Hij leunt achterover en legt zijn enkel op zijn knie. ‘Maar geniet niet te veel.’

‘Ja, meneer,’ antwoord ik en ik loop weg. Ik houd mezelf voor dat ik straks kan genieten van wat afstand tussen mij en zijn constante kritische blik.

Binnenkort ben ik hier weg.

Binnenkort ben ik van hem af.

Althans, dat hoop ik.

Want mijn onderbuikgevoel zegt me dat mijn vader altijd wel een manier zal vinden om me onder de duim te houden, hoe ver ik ook van hem wegvlucht.

Oorspronkelijke titel: *Storm Breaker*

Verschenen bij Mayhem Books, een imprint van Entangled Publishing, LLC.

© 2026 Nisha J. Tuli

Ontwerp omslag en print-op-snee: LJ Anderson

Illustratie silhouet: Liz Wayant

Beelden omslag en print-op-snee: fusiangkara/shutterstock, en netsign33/shutterstock

Illustratie binnenwerk: Rina Antipina/shutterstock

Voor deze uitgave:

© 2026 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Olga Hoekstra

Ontwerp omslag en print-op-snee: Bert Holtkamp

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8540 3

ISBN e-book 978 90 261 8542 7

ISBN audioboek 978 90 261 8543 4

NUR 334, 285